

ยามเมื่อดวงตะวันช่วงพลบค่ำลับจากไป พลังแสงไฟจากกระจกหน้าต่างของตึกสูงระฟ้าส่องสว่างเด่นชัด ราวกับจะประชันความสว่างไสวกับแสงสีจากป้ายโฆษณาต่างๆ ที่อยู่ด้านล่างและบรรดารถยนต์ที่จอดนิ่งเรียงรายบนท้องถนนเป็นสีล้นของยามราตรีในเมืองหลวง

และเมื่อลวงเข้ายามตึกตึ้นก็ดูเหมือนไฟที่สว่างจ้าในแต่ละชั้นของตึกสูงต่างพากันทยอยดับลงไป รถราที่เคยติดขัดไม่ขยับเขยื้อนบนถนนสายหลักในย่านธุรกิจการเงินก็เริ่มไหลไปอย่างช้าๆ ชายหนุ่มผิวขาวจัดที่ยืนอยู่ริมหน้าต่างชั้นเกือบบนสุดของตึกสูงแห่งหนึ่งมองลงไปด้านล่าง

“รถไม่ค่อยติดแล้ววะ กลับดีกว่า” คำบอกนั้นไม่ได้เจาะจงที่ใครโดยเฉพาะ และก็ดูเหมือนว่าไม่มีใครให้ความสนใจ

เขาเดินวนกลับมายังโต๊ะทำงานแล้วจัดแจงปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ ก่อนจะหยิบกระเป๋าใส่ตากล้องที่ถืออยู่ในลิ้นชักโดยไม่ลืมที่จะคว้าเนคไทซึ่งถอดวางไว้ หากเหมือนนี้จะร้อนใจได้ ไหวพริบจึงหันไปมองยังโต๊ะทำงานตัวหนึ่งซึ่งอยู่ภายในฉากกั้นที่ถูกจัดสรรไว้เป็นสัดส่วน ภายในฉากนั้นมีโต๊ะทำงานสี่ตัวตั้งชิดติดกันคนละมุม โดยหน้าจอคอมพิวเตอร์ในตึกบนโต๊ะนั้นยังคงเปิดสว่าง ทว่าไร้แววผู้เป็นเจ้าของ

“ไอ้ภาพมันหายหัวไปไหนวะ” เขาขยับแว่นกรอบใส่อีกครั้งแล้วกวาดตามองไปรอบๆ “เมื่อกี้ยังเห็นหลังอยู่โว้ย เร็วฉิบ...”

“สงสัยหนีไปหากี้กักรับพี่” ชายหนุ่มอีกคนตอบคำถามเขาด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ “เห็นมันรับโทรศัพท์แล้วรีบเผ่นออกไปเลย”

“เห็นผู้หญิงสำคัญกว่างานของกู” ไ่ววิทย์พูดที่เล่นที่จริงเช่นเคย พลังขยับแว่นสายตากรอบใสที่อยู่บนใบหน้า

“มีอะไรมั้ยคะ เต๋ยวหนูปอกพี่ภาพให้” หญิงสาวหนึ่งเดียวที่นั่งอยู่ตรงนั้นอาสาขึ้น

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” ชายหนุ่มผู้เป็นหัวหน้าหันไปบอก “เต๋ยวพี่โทร.เข้ามือถือจิกมันเอง”

“มันไม่รับหรือพี่ ถ้าเห็นเบอร์ของพี่ขึ้น”

“มีความสุขจนลืมกู” ยามไม่ได้พูดกับสุภาพสตรี วาจานั้นก็กลับมาเป็นกันเองเหมือนเดิม

“ก็น่าจะลืมอยู่หรือ” น้ำเสียงขบขันของใครอีกคนสวนขึ้นมาเกือบทันที ไ่ววิทย์กดหมายเลขที่บันทึกไว้ในโทรศัพท์มือถือแล้วโทร.ออก เพียงครู่จึงมีการตอบรับ

“อยู่ไหนวะ” เขาถามเป็นคำแรกแทนคำทักทายอื่นๆ แล้วจึงเอ่ยทวนคำตอบของอีกฝ่าย “กินข้าว?”

“พี่วิทย์ถามด้วยนะว่าพี่ภาพกินข้าวกับใคร” เสียงจากหญิงสาวคนเดิมตะโกนบอกพร้อมรอยยิ้มกว้าง

“น้องก้อยให้ข้าถามว่าเอ็งกินใคร...อ๊ัย...กินข้าวกับใคร” เขารอฟังคำตอบ

“เพื่อน...” อีกฝ่ายตอบกลับมา

“เพื่อนที่รักหรือเปล่า” อีกคนที่กำลังเก็บของใส่กระเป๋าสะพายถามขึ้นลอยๆ หากก็ดังพอที่คนในสายจะได้ยิน

“เพื่อนร่วมโลก?” ไ่ววิทย์ย้อนคำตอบของคนปลายสาย “เออ...พี่ร่วมโลกอย่างเข้าไปกินด้วยได้ไหมวะ นี่ข้าก็หิวเหมือนกันวะ”

เขารอฟังคำตอบแล้วจึงหัวเราะเสียงดังด้วยความพอใจ

“เออ...เอ็งจำไว้เลยไอ้ภาพ! ที่ข้าโทร.มาก็จะคุยกับเอ็งเรื่องงานที่จะเข้าไป คุยกับยูนิติกู๊ปวันมะรืน พรุ่งนี้บายเอ็งอยู่ออฟฟิศไหมวะ” เสียงนั้นจริงจังขึ้นมา ยามสนทนาเรื่องงาน “อ้อ...ออกไปอีกเคลสก็บรตีเทรอ งั้นขอหลังห้าโมงเย็น ก็แล้วกัน ไม่มีอะไรต้องแก้มากใช้ไหมวะ”

คนที่อยู่ปลายสายรับคำและเสนอความเห็นจนคนที่เข็ญนายพยักหน้า เห็นชอบ

“ก็ได้ งั้นพรุ่งนี้ออกมาแล้ววางไว้บนโต๊ะ พรุ่งนี้เช้าจะเข้ามาคอมเมนต์ ให้ก่อนออกไปข้างนอก ถ้ามีอะไรต้องแก้ไขจะได้จัดการกันไปเลย แล้วตอนเย็น ค่อยมาคุยกันอีกที”

เป็นที่รู้กันอยู่แล้วว่า ในการทำงานของพวกเขา นั้น ส่วนมากจะได้นั่งทำงาน กันอย่างจริงจังๆ ในช่วงเย็น ส่วนเวลากลางวันก็มักจะวุ่นอยู่กับการรับโทรศัพท์ เข้าประชุม และอีกหลายกิจกรรมที่บั่นทอนเวลา “บ่น” งาน

พอวางสาย ไววิทยุก็อดไม่ได้ที่จะหันมาบอกคนอื่นๆ ซึ่งยังนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน

“ฟังจากเสียงจ๊ะจ๋าๆ ที่แว่วเข้ามาในหูนะ รู้สึกว่าเพื่อนร่วมโลกคนนี่ของมัน คงจะสวยสะท้านใจเลยอะ!”

“สวยไม่สวยผมไม่รู้นะพี่ แต่คงมีดีพอที่จะพรากรมันไปจากอกรอบๆ ของ พี่ดีได้”

เสียงหัวเราะดังก้องจากคนในฝ่ายคล้ายเป็นการส่งท้ายวันทำงานให้คนที่ เตรียมตัวกลับบ้านและเป็นกำลังใจให้คนที่ต้องอยู่ทำงานต่อจนถึงเวลาตีตกิน

ร่างสูงในเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีอ่อน ปลายแขนกลัดกระดุมข้อมือแบบคัพลิ่งค์ เดิน ตัวตรงลงมาจากสถานีรถไฟฟ้าย่านใจกลางเมือง มือเรียวที่หัวกระเป๋าคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊กสีดำค่อยๆ คลายออกแล้วเปลี่ยนเป็นสะพายกระเป๋าใบนั้นไว้บนบ่าข้างขวา แทน ชายหนุ่มเหลือบมองนาฬิกาข้อมืออีกครั้ง

สี่ทุ่มกว่า...ยังพอมีเวลาอาบน้ำแล้วนั่งทำงานที่ค้างอยู่ให้เสร็จ ราตรีนี้ยังอีก ยาวไกล วันพรุ่งนี้ก็เช่นกัน

ผีเท้าที่ก้าวย่างบนบาทวิถีดูมาดมั่นและสม่าเสมอ พลังหลบหลีกหลุม

เล็กๆ ซึ่งมองไปด้วยน้ำฝนที่โปรยปรายลงมาก่อนหน้านี้ และด้วยความระมัดระวัง จนติดเป็นนิสัย เขาไม่ลืมที่จะเหลียวมองซ้ายมองขวาก่อนข้ามถนนหน้าปากซอยเล็กๆ ซึ่งมีความกว้างไม่ต่างไปจากฟุตบอลเท่าไร

แต่แล้วเขาก็ต้องหยุดชะงักกลางถนน เมื่อรู้สึกถึงแสงไฟหน้ารถที่เลี้ยวปราด ขึ้นมาจากชั้นจอดรถใต้ดินของโรงแรมดังที่ตั้งอยู่หน้าปากซอย ทันใดนั้นเสียงเบรกของรถยนต์ก็ดังสนั่น พร้อมกับน้ำโคลนที่สาดกระเซ็นไปทั่ว แล้วรถสปอร์ตสีเงินคันกะทัดรัดก็หยุดนิ่งอยู่ตรงหน้าชายหนุ่มที่ยืนก้มลนลมหายใจอยู่

เขาก็้มลงมองตรงจุดที่ตัวเองยืน...อีกนิดเดียวเท่านั้นเอง

แม้จะใจหาย แต่ใบหน้าก็ไม่ได้แสดงอาการตกใจแต่อย่างใด คงมีแต่ริมฝีปากที่เฝ้ามสนิทเป็นเส้นตรงตั้งคนที่ยพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ไว้เต็มที่ ดวงตาเข้มดูเอาเรื่องจ้องมองผ่านกระจกหน้ารถเข้าไปทั้งที่ไม่อาจเห็นหน้าคนขับ ก่อนจะยกกำปั้นที่กำไว้จนแน่นฟาดลงบนกระโปรงรถเต็มแรง ราวกับอารมณ์โกรธทั้งหมดได้ถูกระเบิดออกมา

“ขับยังงั๊วะ! เวะ...”

จับพลันรถสปอร์ตคันนั้นก็ถอยหลังดั่งเอี้ยด ก่อนหักหลบแล้วกระชากตัวไปอย่างรวดเร็ว ทั้งให้คนที่ยืนอยู่ได้แต่มองตามอย่างหัวเสีย

“โธ่โว้ย!” เขาสบถเสียงดังลั่น

ภาณุภพถอนหายใจยาวแล้วก็้มลงมองขาทางแกงเรื่อยลงไปถึงร่องเท้าทำงานสีดำคู่โปรดที่ทำมาจากหนังอย่างดี บัดนี้เประอะเปื้อนไปด้วยคราบโคลน ถึงอยากจะรีบเช็ดออกด้วยความรังเกียจ แต่เขาก็คือดีว่ามันไม่มีประโยชน์ รอให้ถึงบ้านแล้วจัดการทีเดียวดีกว่า

ชายหนุ่มตัดสินใจก้าวไปข้างหน้าต่อ ในขณะที่มือเรียวยาวของเขายังคงกำแน่น คล้ายบงบอกถึงอารมณ์ร้อนแรงที่ยังคงคุกรุ่นอยู่ภายใต้ใบหน้าที่ยิ้มเฉย

ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาที ร่างสูงก็เดินทางมาถึงห้องพักบนคอนโดเย่านใจกลางเมือง ห้องพักขนาดหกสิบตารางเมตรสว่างจ้าขึ้นด้วยแสงไฟ ขับไล่ความมืดก่อนหน้านั้นจนสิ้น กระเป๋าน้ำดื่มสีดำถูกวางไว้บนโซฟายาวสีแดง ก่อนที่เจ้าของร่างสูงจะ

คว่ำรีโมตแอร์และโทรทัศน์มากอดอย่างคุ้นเคย แล้วทิ้งตัวลงบนโซฟาด้วยความอ่อนล้า ในที่วิจะมีอะไรขายนั้นเขาไม่อาจรู้ได้ เพราะไม่ได้ใส่ใจ ดวงตาคู่นั้นเกือบจะปิดลงแล้ว ถ้าหากชายหนุ่มไม่หยิบเอกสารออกมาจากกระเป๋าใส่ดำเสียก่อน “ยูนิคักรูป ทำไม่ต้องเป็นบริษัทนี้วะ”

ขณะนั้นเองเสียงจากโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น ทำให้เขาสลัดความคิดเรื่องงานและความก่อกวนออกไปได้

“ภาพ...” เสียงคล้ายกระซิบของคนที่อยู่ใกล้เรียกชื่อเขา “รอไม่ไปหาภาพแล้วนะ ไว้เจอกันวันหลังนะจ๊ะ”

“ครับ ถึงบ้านแล้วโทร.บอกผมด้วยนะ” เขาเป็นห่วงด้วยใจจริง แม้รู้ว่าหล่อนอาจจะไม่โทร.มาเลยก็ได้

เสาวรสเป็นอย่างไรเขาย่อมรู้จักดีที่สุด ถึงแม้จะมีหลายอย่างที่เขาไม่ยอมรับเลยก็ตาม

“ขอบใจนะที่วันนี้ไปกินข้าวเป็นเพื่อน” เสาวรสไม่ลืมที่จะบอก

“ไม่เป็นไรครับ” เสียงของเขาทอดลงอย่างอ่อนโยน

“แต่ก็น่าสนใจนะ ดูสิ...รอไปที่ร้านนั้นกับภาพตั้งหลายครั้ง แต่พวกเด็กในร้านจนกระทั่งผู้จัดการไม่เคยจำรสได้สักครั้ง แหม...ที่กับภาพนี้รู้จักกันทุกคน... คุณภาพภาพอย่างนั้น คุณภาพภาพอย่างนี้ แถมยังมีของหวานพิเศษให้อีก”

“ผมไปบ่อยมั้งครับ ใกล้ที่ทำงานด้วย”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...” ทว่าเสียงเรียกที่ดังขึ้นจากด้านหลังทำให้หญิงสาวนิ่งไปก่อนที่จะรีบบอกคนที่อยู่ในสาย “แค่นี้ก่อนนะ...”

“ครับ...ราตรีสวัสดิ์” เสียงเบาของเขาบอกสั้นๆ ด้วยความหนักอึ้งในหัวใจ ถึงแม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายชิงวางสายไปก่อนแล้ว

ร่างสูงของภคฤกษ์เดินช้าๆ เข้าไปในห้องนอนแล้วทรุดตัวลงนั่งบนเตียงนุ่ม เขาวางโทรศัพท์มือถือลงที่โต๊ะข้างหัวเตียง แสงจากคอมพิวเตอร์ดวงเล็กส่องให้เขาเห็นภาพถ่ายในกรอบไม้สีน้ำตาลเข้ม

ภาพของหนุ่มน้อยใบหน้าขาวใสสงี่ยมละไมและดวงตาเป็นประกายสื่อถึงความรู้สึกเล็กๆ ที่อยู่ในหัวใจ ในวันที่เขาได้โอบกอดหญิงสาวในภาพไว้แนบแน่น

หลายปีก่อนเขาได้สื่อความรู้สึกที่เรียกว่า “รัก” ให้ผู้หญิงคนนี้ได้รับรู้ มิใช่แค่เพียงวันที่ถ่ายภาพท่ามกลางอากาศที่หนาวเย็นเท่านั้น หากเป็นทุกวันที่ “เรา” อยู่ด้วยกัน

มาวันนี้ผู้หญิงในรูปคนนั้นก็ยังคงอยู่เคียงข้างเขาเหมือนเช่นที่เคยเป็น ทว่าเขาไม่อาจโอบกอดเธอด้วยหัวใจเหมือนคืนวันที่ผ่านมาได้อีกแล้ว

อยากได้ใจต้องใช้หัวใจแลก   คงไม่แปลกถ้าได้รักสมัครสมาน
หากรักมันรักกันไม่ยาวนาน   ใจต้องพาลลงโทษโกรธรักลง

เขาจะโกรธแค้นคนที่เขารักดุจชีวิตได้ลงเขี้ยวหรือ
‘ภาพรักกรรมัยยะ’ เธอผู้นั้นเคยถามย้ำกับเขาเมื่อนานมาแล้ว
‘รักครับ รักสุดชีวิตเลยละ’

คำตอบของเขาแฝงไว้ซึ่งความอ่อนโยน หากมันคงและกลั่นออกมาจากหัวใจ
ดังเช่นอ้อมแขนของเขาที่โอบกอดเธอไว้แนบแน่นแทนความรู้สึกทั้งหมดที่มี
แล้วคำตอบในวันนี้ละ

ชายหนุ่มถอนหายใจพร้อมหลับตาลงอย่างอ่อนล้า...วันนี้ไม่ใช่วันของเขาจริง ๆ

**บุรุษสองคนที่กำลังคุยกันอยู่ในห้องลุกขึ้นยืนพร้อมกันทันทีที่ผู้มาใหม่ปิดประตูห้อง
แล้วเดินเข้ามานั่งที่หัวโต๊ะประชุม**

“สวัสดี...” ชายในเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวเอ่ยทักผู้มาเยือนทั้งสองอย่าง
อารมณ์ดี

จากท่วงท่าที่ผาดมั่นและใบหน้าที่ดูอ่อนวัย ทำให้ยากที่จะเชื่อได้ว่าอายุของ
นิรุทธ์อย่างเข้าวัยห้าสิบแล้ว “โทษทีนะที่มาช้า เพิ่งคุยกับท่านกรรมการอำนวยการ
เสร็จจ่ะ” เขาพูดเสียงทุ้ม ทว่าชัดเจน

กรรมการอำนวยการผู้ซึ่งมีอำนาจบริหารสูงสุดของบริษัทก็คือพี่ชายคนโต
ของเขาเอง

“เห็นคุณก้องเกียรติบอกเหมือนกันครับ” ไววิทย์ยิ้มบอกแล้วขยับแว่น

นิตหนึ่ง “แล้ววันนี้คุณก้องเกียรติไม่เข้าประชุมด้วยหรือครับ”

“เข้าสิ กำลังไปเอาเอกสารที่น้องเขาขอ” คนพูดพยักพยัดไปทางชายหนุ่มที่อายุน้อยที่สุด “จะได้ให้เอากลับไปด้วยเลย”

“ครับ ดีครับ”

“ว่าแต่เราเถอะ...ยังอยู่อีกหรือ” นีรุตต์หันไปถามชายหนุ่มอีกคนที่อยู่ในทีมที่ปรึกษาทางการเงินของบริษัทอย่างไม่จริงจังนัก “เห็นใครที่โดนดึงเข้ามาเคสนี้ ถ้าไม่ลาออกก็ย้ายฝ่าย จะมีก็แต่ไววิทย์นี่ละที่อยู่หน”

“ผมยังไม่ไหวครับ” น้ำเสียงของภานุภพนั้นเรียบเป็นปรกติพร้อมรอยยิ้มตามมารยาท แม้ว่าใจจริงแล้วเขาไม่เคยอยากเข้าร่วมทำเคสของยูนิตี้เลยก็ตาม แต่ที่เขายังทนอยู่ได้ก็เพราะมันเป็นหน้าที่เท่านั้น

“ผมล่ำมโซ่ไว้ครับ ถึงอยากไปก็ไปไม่ได้ แต่เจ้านี่มันทนสุดอึดสุดแล้วละครับ ส่วนผมก็ไม่รู้จะไปไหน” ไววิทย์เสริมพร้อมเสียงหัวเราะ

“พวกคุณนี่ทำงานหนักกันจริงๆนะ ทำแต่งงาน แล้วมีเวลาสนุกกับชีวิตบ้างหรือเปล่า”

“สนุกกับทั้งงานและการใช้ชีวิตครับ” สำเนียงของชายหนุ่มที่ตอบนั้นมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม

ไววิทย์ขยับแว่นครอบใส่แล้วหัวเราะเบาๆอีกครั้ง...ยังดีที่ไอ้ภานุภพกล้าตอบ ถ้าเป็นคนอื่นๆที่เคยทำเคสของยูนิตี้ ต่างก็นิ่งนิ่งไม่พูดไม่จาเมื่อต้องอยู่ต่อหน้าคุณนีรุตต์

มีเสียงเคาะดังขึ้นก่อนที่ประตูบานใหญ่ของห้องประชุมจะถูกเปิดออกอีกครั้ง ชายหนุ่มในเสื้อเชิ้ตแขนยาวผูกเน็คไทสีเข้มเดินเข้ามา พร้อมยื่นเอกสารให้ทีมที่ปรึกษาทางการเงิน

“ขอบคุณมากครับพี่ก้อง” ภานุภพยิ้ม รับเอกสารไปพลิกดูคร่าวๆ

“ถ้ามีอะไรเพิ่มเติมกับบอกได้เลย”

“สำหรับรอบแรก แค่นี้น่าจะพอครับ” เขาย่อมรู้ว่างานนี้มีรอบแรกมาหลายครั้งในช่วงเวลาสองสามปีที่ผ่านมา “ผมอาจจะต้องโทรศัพท์หรือส่งอีเมลมาสอบถามเพิ่มเติมนะครับ”

“ได้เลย” ก้องเกียรติบอก แล้วจึงหันไปทางผู้เป็นนาย “พี่รุทธ์ ตกลงเย็นนี้ ก็ตามที้นั้นครับ”

“อ้อ ได้...” นิรุทธ์รับคำพลาทางหันมาทางแขกผู้มาเยือน “ว่างกันหรือเปล่า คินนี้ มีนัดที่ไหนไหม”

“ก็...ไม่มีครับ” ไววิทย์ตอบพร้อมขยับกรอบแว่นด้วยความเคยชิน

“แล้วเราล่ะ” คนถามหันมาทางชายหนุ่ม

“ผมต้องคุยงานกับพี่อีกคนหนึ่งครับ” รอยยิ้มยังไม่จางไปจากใบหน้าชาว สะอาด

“ตามไปที่หลังก็ได้ เจอกันสักสามทุ่ม” เขาบอกชื่อร้านดังซึ่งออกแนวสถานที เทียวกลางคืน “ได้ไวนัดตัวใหม่มา อยากจะลองเอาไปชิมดู กำลังคิดอยู่ว่าจะรับ เป็นตัวแทนจำหน่ายดีหรือเปล่า ก้องอย่าลืมเตือนให้เขาเตรียมไว้ล่ะ”

“ครับ”

“เฮ้ วันนี้มีเรื่องอะไรที่ต้องรับรู้เพิ่มอีกไหม” นิรุทธ์เอ่ยขึ้น

“เพียงเลยครับ” ไววิทย์บอก ก่อนที่จะเริ่มรายงานตามข้อมูลที่เตรียมมา การประชุมดำเนินไปอย่างไม่เคร่งเครียด เพราะบุรุษรุ่นใหญ่ทั้งสามต่างก็ เคยร่วมงานกันมาแล้ว เว้นก็แต่ภาพทที่เพิ่งเข้ามาจับงานนี้ได้เพียงไม่กี่สัปดาห์ แต่ชายหนุ่มก็ยอมรับว่าทีมที่ปรึกษาของงานนี้ ถ้าไม่ขอย้ายฝ่ายก็ลาออก สำหรับ เขาไม่มีปัญหาเพราะไม่มีพันธะผูกมัดใดๆ และถึงแม้เขาจะทุ่มเทชีวิตให้อาชีพ ที่เขารัก แต่ก็ไม่ลืมที่จะหาความสุขให้ตนเองตามเวลาและกำลังทรัพย์จะเอื้ออำนวย ...Work hard but play harder!

การสนทนาของชายทั้งสี่มีอันต้องยุติลง เมื่อประตูห้องประชุมถูกเปิดออก ร่างเพรียวระหงของหญิงสาวก้าวผ่านประตูเข้ามาพร้อมกับรอยยิ้มที่โอบเอื้อว เช่นเดียวกับดวงตาชั้นเดียวที่ว่าเรียวคม “แต่ดีดี” เสียงนั้นร้องทักผู้เป็นบิดา โดยไม่ลืมที่จะหันไปเอ่ยคำขอโทษคนอื่นๆ “ซอร์รี่...”

“มีอะไร” นิรุทธ์โอบบุตรสาวที่ยืนอยู่ข้างๆ “พ่อคุยธุระกับพวกคุณเอาไว้”

“ขออภัยใช้ค่ะ” ถ้อยคำที่เอ่ยออกมานั้นเป็นภาษาอังกฤษที่ติดสำเนียงผู้ดี

อย่างน่าฟัง

“แล้วรถของลูกล่ะ” ผู้เป็นพ่อถามกลับด้วยภาษาอังกฤษเช่นกัน

“ยางแบน...” หญิงสาวตอบ

“ก็ให้เขาเปลี่ยนให้สิ”

“กำลังเปลี่ยนอยู่ค่ะ เลยมาขอขี่มรทใช้ก่อน” หญิงสาวบอกพร้อมยิ้มสดใส
แกมประจบ “ขี่เกี่ยจรว จะกลับบ้าน”

“ไม่ได้เรื่องเลย” ผู้เป็นบิดาส่ายศีรษะ หากแวต่ายังคงมองบุตรสาวคนโต
ด้วยความเอ็นดู “เอาไปขับแล้วต้องกลับบ้านเลยนะ ห้ามแวะที่อื่นเด็ดขาด แล้ว
ให้คนรถเขาขับมาคืนด้วยล่ะ”

“โอเคค่ะ” หญิงสาวยิ้มแล้วหันไปทางคนอื่นๆ ที่นั่งอยู่ “ขอโทษนะคะ...”
คำพูดนั้นชะงักกลางคันเมื่อหญิงสาวเห็นชายหนุ่มแปลกหน้าคนหนึ่งที่นั่งอยู่ใน
ห้องนั้นด้วย

“ไม่เป็นไรครับ...” ไวรียทตอบเป็นภาษาอังกฤษ ขณะที่สายตาเขาถูกตรึง
อยู่กับเจ้าของร่างเพรียว ก่อนจะรีบหันหน้าไปมองทางอื่นแทน

“น้องแอนด์ไปเอากุญแจรถที่เลขาฯของพ่อนะ”

หญิงสาวเพียงแค่มพยักหน้า รอยยิ้มค่อยๆ จางลง หากก็ไม่ลืมที่จะยกมือ
ไหว้คนอื่นๆ ก่อนที่จะเดินออกไป

“ลูกสาวคนโต ไปเรียนที่อังกฤษตั้งแต่เด็ก เพิ่งกลับมาถึงบ้านได้อาทิตย์กว่าๆ
เอง ปิดเทอมปีนี้เลยให้มาลองฝึกงานที่บ้านดูบ้าง”

คำว่า “ที่บ้าน” ในความหมายนี้ย่อมไม่พ้นธุรกิจของกลุ่มมูนิตี้ที่มีอาณาจักร
การค้ายิ่งใหญ่

“เหอครับ ดีครับ” ไวรียทขยับแว่นสายตาด้วยความเคยชินแล้วรีบก้มลง
มองเอกสารที่วางอยู่ตรงหน้า

แล้วเขาก็ได้ยินเสียงเตือนแว่วๆ จากคนที่นั่งอยู่ข้างๆ “เมียพี๋คุณา...”

“ข้ารู้” เขากะชิบตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย...แต่ของสวยๆ งามๆ ใครบ้าง
ไม่อยากมอง

เสียงหัวเราะดัง ๆ ของชายหนุ่มทั้งสองที่ประสานขึ้นพร้อมกันอย่างขบขันในอีกไม่ถึง ชั่วโมงต่อมา ทำให้คนที่กำลังเดินออกมาต้องหยุดนิ่งทันทีด้วยความสนใจ

“ขอขยี้มรดกใช้หน่อย”

ลำเนียงที่พูดออกมาถึงแม้จะไม่เจ็ยแจ้วเหมือนเช่นที่เจ้าของประโยคพูดไป เมื่อครู่ แต่ก็ฟังดูเป็นลำเนียงผู้ดีอังกฤษคล้ายๆกัน

“ขอขยี้มรดกเพอร์รารีใช้หน่อย ไม่ๆๆ เอาพอร์ชดีกว่า ช่วงนี้น้ำมันแพง”

คนที่พูดอย่างล้อเลียนยังไม่มีที่ท่าว่าจะยอมหยุดง่ายๆ

คนที่บังเอิญได้ยินถึงกับกำหมัดแน่น และยังแน่นขึ้นเมื่อเสียงหัวเราะครืนใหญ่ดังขึ้นพร้อมๆกัน

“ลำเนียงอาจไม่เหมือนเสียทีเดียวนะครับ อาจจะไปฟังดูอเมริกันไปหน่อย แต่ถึงจะดัดยงังก็คงไม่เหมือนผู้ดีปากหนักที่พูดทลายมวยชัตทรอกครับ” ประโยค หลังจากนั้นพยายามดัดให้ไม่ชัดที่สุดจนคนฟังต้องหัวเราะอีกครั้ง

“โอ้ภาพ...นิทานลูกค้าแบบเผาชนเลยระอะ” คนเป็นนายตำหนิอย่างไม่จริงจังนัก

“ไม่ได้นิทานา ผมแค่ลอกเลียนแบบ” เอาอีกแล้วลำเนียงผู้ดีอังกฤษ

“เอ็ง...นี่นะ เออ ข้าขอไปห้องน้ำแบบหนึ่ง ลงไปรอที่รถก่อนก็ได้นะ” ไววิทย์ยื่นกุญแจให้ลูกน้องแล้วจึงเดินหายออกไป

ภาพฤกษ์เอี่ยมมือถือปุ้มเรียกลิปต์ แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อเห็นหญิงสาว ผมยวร้างระหงยีนึงอยู่ตรงประตูของฝ่ายบริหาร เขารีบสำรวจท่าทีอย่างรวดเร็ว... หวังว่าเจ้าหล่อนคงจะเพิ่งมานะ

รอยยิ้มคล้ายทักทายบนใบหน้าของเขายังไม่จางหายไป แม้ว่าอีกฝ่ายจะเพียงชายตามองอย่างไม่ค่อยเป็นมิตร จนกระทั่งประตูลิปต์เปิดออก ชายหนุ่ม จึงใช้มือกันประตูให้อย่างสุภาพ

“เชิญก่อนครับ” เขาบอกเป็นภาษาอังกฤษ...คราวนี้พูดด้วยลำเนียงของตัวเอง แล้วมองคนที่เดินเซิดผ่านเข้าไป ก่อนที่จะก้าวเข้าลิปต์ตาม “ชั้นไหน”

“ชั้นหนึ่ง...ขอขอบคุณ” คำตอบที่เป็นภาษาไทยนั้นชัดเจนที่สุด โดยคำหลัง บอกร้อยอย่างเสียไม่ได้

“ด้วยความยินดี” เขาตอบด้วยหางเสียงมีแววเป็นมิตรโดยไม่ได้หันไปมอง แต่ก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มอย่างอารมณ์ดี

หากเสียงที่กระแอมเบาๆ ในลำคอคล้ายจะกลบความคิดที่ทำให้เจ้าตัวต้อง แอบอมยิ้ม...ยายนี้เป็นพวกผู้ดีปากหนักยังไม่พอ แถมเป็นพวกคอแข็งคอเคล็ด อีกด้วย เสียตายความสวย...

เมื่อถึงชั้นล่างแล้ว ภาณุภพจึงผลักให้อีกฝ่ายออกไปก่อนตามมารยาท แล้วจึงเดินออกมา พลังมองภาพตรงหน้าที่มีพนักงานหลายคนของบริษัททักทาย หญิงสาวอย่างนอบน้อม

ขนาดอายุเพียงเท่านี้ยังถูกประจบประแจง...ไร้สาระจริงๆ เขานึกค่อนข้าง ขบขัน